

Anti Blat

Dus...

30 decembrie 1976, ora opt seara. Mâine e Revelionul și eu n-am niciun plan. Toți prietenii mei sunt duși la oaste, toți au sperat să vină în permisie, însă nici unul n-a ajuns acasă... Ar mai fi Sandy, Mișu, Gyuri... da' ultimii doi nu vin că-s în anul patru... Sandy, poate, dacă-l lasă ai lui...

Deodată sună telefonul: tzzzzzr... tzzzzr... tzzzzr...

-Salut. (era chiar Sandy!)

-Salut.

-Ce faci?

-Nimic. Tu?

-La fel. Mâine?

-Nimic. Tu?

-Nici eu. Ai vreo idee?

-Aș avea, zic eu privind către rucsacul pe jumătate pregătit de drum...

-La "Căpriorul"?

-Da.

-Ok. Cum facem?

-Fii atent: trenul pleacă la ora 7:50. Tu te duci mai devreme, iei bilete până la Lugoj, vezi de la ce linie pleacă trenul și la opt fără un sfert mă aștepti la „Informații”. S-ar putea să întârzi pentru că dimineața trebuie să mă duc să fac rost de bani. Fă-ți bagajul și culcă-te că ne așteaptă o zi grea!

-Altceva?

-Nimic. Ciao!

-Ciao!

Hermi era în concediu și mâine ar fi trebuit să mă duc la Centrul de Calcul sa-i iau salariul. În timp ce mama a aranjat la telefon cu casiera ca dimineața să-mi dea salariul la prima oră, eu mi-am completat bagajul în câteva minute, am pus ceasul să sune și m-am culcat fericit că nu voi aștepta Anul Nou în pijama... Somn ușor și vise plăcute!

Dimineața la ora 6:00 sună ceasul.

Mă dichisesc un pic, bag ceva la maș și la 6:25 ies pe poartă...

Ora 6:30 - aștept tramvaiul...

Ora 6:35 - aștept tramvaiul...

Ora 6:38 - aștept tramvaiul...

Ora 6:39 - aștept tramvaiul...

Ora 6:40 - vine optul, dar eu aștept șasele...

Ora 6:42 - aștept tramvaiul...

Ora 6:43 - apare șasele... Doamne ajută, sunt în grafic!...

Ora 7:05 - ajung la Centrul de Calcul;

Ora 7:08 - portarul nu mă lasă să intru;

Ora 7:12 - portarul sună la casierie;

Ora 7:15 - portarul mă lasă să intru;

Ora 7:20 - casiera îmi numără banii și mă pune să semnez;

Ora 7:22 - portarul nu mă lasă să ies;

Ora 7:23 - portarul mă lasă să ies;

Ora 7:23 - tuști spre stația de troleu,

Ora 7:25 - apare troleul,

Ora 7:28 - plecăm din stație,

Ora 7:33 - stăm la semafor,

Ora 7:40 - mergem de 5 minute dar un melc trece calm pe lângă noi.

Ora 7:43 - stăm la alt semafor;

Ora 7:44 - am plecat!!!

Ora 7:46 - oprim la gară; aștept să se deschidă ușa din față;

Ora 7:46 - se deschide ușa din mijloc; toată lumea buluc încolo; din primul am ajuns ultimul!

Ora 7:47 - pleosc! s-a deschis și ușa din față!

Ora 7:47 - scanez zecile de mii de călători ce și-au dat întâlnire la ora asta la „Informații”. Uite-l și pe Sandy! Suntem în grafic!

Ora 7:48 - au rămas 120 de secunde până la plecarea trenului...

-Salut!

-Salut!

-De la ce linie pleacă trenul?

-Păi o femeie a zis că de la linia patru, altă femeie a zis că de la linia șapte.

Ultimele...

...100 de secunde: fugim prin pasaj spre peronul 4; nici urmă de tren!

...80 de secunde: facem cale îtoarsă;

...60 de secunde: fugim spre peronul 7;

...40 de secunde: ajungem la peronul 7;

...30 de secunde: vedem un tren pe care scrie LUGOJ. Țasta este!

...20 de secunde: urcăm în tren, suntem în grafic!

...10 secunde: găsim un compartiment în care era o singură doamnă;

-Bună dimineața. E liber?

-Da.

-Mulțumim.

...0 secunde: ora plecării!

După...

...10 secunde: ne facem comozi;

...20 secunde: plecase trenul de alături, noi stăm pe loc;

...30 secunde: continuăm să stăm pe loc;

...60 secunde: stăm tot pe loc, pe loc, pe loc... concluzionez că ne-am grăbit degeaba...!

...120 secunde: trenul se zdruncină și se pune în mișcare! În sfârșit!

-Trenul ăsta merge prin Buziaș? o întreb pe doamnă, ușor nedumerit.

-Nu, merge prin Arad! răspunde doamna, amabilă.

Nu înțelegem ce se întâmplă dar ne dezmeticim, totuși. Am greșit trenul, atâta tot! Ne reechipăm, dăm rucsacii jos, o salutăm pe doamnă din mers:

-Drum bun! Și La Mulți Ani!...

Auzim țacănitul nașului și instinctiv, noi o luăm spre celălalt capăt al vagonului... tgdm... tgdm... tgdm... scrâșnet de frâne... Trenul oprește într-o stație. Deschidem ușa, coborâm... Privim în stânga - nimic, în dreapta - nimic, în față - nimic, în spate - trenul care tocmai se punea în mișcare... Avem răgazul să citim pe un vagon: Caransebeș - Lugoj - Timișoara - Arad... Ah, deci ăsta venea de la Lugoj... Un mister dezle-gat.

Ningea cu fulgi mici pe care vântul îi învrăjbea, aruncându-ne zăpada în ochi, indiferent încotro priveam. După o sumară evaluare

decidem să nu renunțăm: știam că la ora 10 pleca un accelerat spre București și aveam destul timp să ajungem înapoi la gară.

Am hotărât să nu ne întoarcem pe lângă calea ferată ci s-o luăm spre o șosea care se vedea la vreun kilometru. Joc de gleznă în bocanci, prin arăturile adânci de toamnă... Șoseaua era însă mult mai departe decât am estimat... În fine, ajungem la șosea, chiar într-o stație de autobuz. Pe o tablă era trecut orarul: avem 20 de minute până va trece următorul autobuz spre Timișoara.

Ne-am gândit că ar fi înțelept să transferăm o parte din sandvișurile din rucsaci în burțile noastre. Nici n-am mușcat de două-trei ori când un ARO ce trecuse de noi a oprit, a dat cu spatele și șoferul ne-a întrebat dacă mergem la oraș.

Am urcat în spate, printre butoaie, roata de rezervă, saci și câte și mai câte... După vreo 20 de minute mașina oprește. Eram la capătul tramvaiului patru, pe Torontalului. Un tramvai tocmai întorcea în buclă; urcăm și peste alte 10 minute coborâm la intersecția străzilor Bre-diceanu cu Hasdeu.

O luăm la fugă pe Hasdeu, ne strecurăm prin gardul care mărginește căile ferate, apoi trecem prin marfarele parcate în zona dinspre stadionul CFR. Sus-jos... fuga la dreapta până la alt vagon ce poate fi penetrat... și tot așa... ne apropiem rapid de zona trenurilor de persoane...

În stația de amplificare, o voce catifelată dar fermă anunță: „Trenul accelerat două sute douăzeci și doi în direcția Buziaș, Lugoj, Ilia,..., Ploiești, București, va pleca peste cinci minute de la linia cinci peron. Persoanele care au condus călătorii la bord, sunt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim călătorie plăcută!”

Cinci minute, linia cinci... ușor de reținut! Vedeam deja trenul, avem timp berechet! Ba nu! Țsta e accelerat! Ne trebuie suplimente de viteză! L-am instruit pe Sandy să fie pregătit să urce rucsacii în ultimul vagon, în timp ce eu am fugit la casele de bilete să procur suplimentele de viteză.

Puhoi de lume stătea la coadă la bilete. N-aveam nicio șansă să ajung la rând, așa încât mă strecor în față, explicând că trenul pleacă în trei minute; casierița îmi zice că oricum nu-l prindem, totuși îmi dă suplimentele; fuga înapoi spre peron unde Sandy ține cu două mâini de vagon. Când mă vede urcă rucsacii, urcă și el, urc și eu.

Răsuflăm ușurați. Privesc ceasul. Peste un minut plecăm! Ne interesăm dacă suntem în trenul accelerat care merge la București prin Buziaș și suntem asigurați că da.

A trecut minutul. Nicio mișcare. Repetăm întrebarea, reconfirmat! Trec cinci minute, stăm tot pe loc; aflăm că instalația de încălzire e defectă și se lucrează la remedierea situației.

Vagonul era foarte aglomerat. Noi stăteam lângă budă, de unde răzbea un miros neplăcut. Sandy deschide ușa vagonului să mai intre aer curat. În dreptul ușii stă un bărbat pe care l-am recunoscut imediat: era tatăl lui Sandy.

-Ce-i cu voi? Abia aici ați ajuns? a întrebat el râzând.

Sandy i-a explicat ce ni s-a întâmplat. Tatăl lui Sandy venise să aștepte niște rude ce urmau să sosească de la Baia-Mare să-și petreacă Revelionul la părinții lui Sandy.

Peste 30 de minute sosește și acceleratul de la Baia-Mare, cu rudele lui Sandy cu tot. Brusc, vagonul nostru care era oricum aglomerat, se suprapopulează cu cei care au sosit din Nord și își continuau drumul spre Est. Au prins o legătură nesperată...

În fine, plecăm... Apare nașul... noi suntem singurii cu bilete în ordine... după naș, supracontrolul împarte amendă după amendă. Din inerție era să ne taie și nouă amenda. Nemulțumit că eram cu „acte în regulă”, se împiedică de rucsacii noștri și face gât că n-are pe unde trece. Eu mă rățoiesc la el, el se rățoiește la mine, dar Sandy asigură superioritatea numerică și conflictul se încheie cu succes...

Cu peste o oră întârziere, ajungem la Lugoj. În drum spre autogară completăm rezerva de pileală, și, fără incidente deosebite ajungem la Nădrag.

Era ora 14. Un soare cu dinți ne întâmpină din înaltul cerului, iar razele sale se reflectă din zăpada imaculată așternută din belșug peste tot. Fără a pierde timpul, o luăm spre drumul forestier ce urcă la „Căpriorul”. Drumul întortocheat, urmează albia unui pârâu care străbate comuna, unindu-și apele cu cele ale Timișului, la vreo 30 de kilometri în aval. Noi mergem însă voinicește în amonte... după aproximativ o oră, părăsim șoseaua pe o potecă ce oricum nu se vedea sub zăpadă, făcând pentru prima dată cunoștință cu zăpada virgină.

Cunoșteam foarte bine zona, știam că imediat va începe un urcuș destul de abrupt. La începutul urcușului ne aștepta o măsuță care ne-a

îmbiat la alimentare. Nu refuzăm invitația, ușurăm rucsacii de ceva pită și pateu. Cu burțile pline începem urcușul pe la ora 15:30... Atunci am simțit pentru prima dată ce înseamnă să urci pe zăpadă, fără potecă, dar cu burta plină. La fiecare pas ne înfundam până la genunchi în zăpadă, dar nu rareori chiar mai adânc. Tentația de a ne odihni tot mai des era mare... dar măcar atât știam, că nu trebuie să ne oprim. Încet dar sigur am urcat panta prin pădure, unde și zăpada era mai mică.

Ajungem pe creastă, vedem marcajul pe copaci și o luăm cu avânt spre cabană. Era trecut de ora 16... Ne-am obișnuit și cu mersul prin zăpadă, așa încât în mod normal peste vreo oră ar trebui să ajungem. S-ar zice că suntem în grafic... Cu fiecare pas eram tot mai aproape... din când în când ne opream, și cu urechile ciulite încercam să deslușim zgomotul făcut de generatorul de curent al cabanei. În cele din urmă chiar l-am auzit. Acum știam că mai avem vreo zece minute de mers. În scurt timp am întâlnit urmele turiștilor care s-au plimbat prin pădure..., virăm la dreapta și în fața noastră apare drumul forestier pe care l-am părăsit în urmă cu vreo două ore... dăm colțul și zărim cabana, ascunsă între brazii împodobiți cu zăpadă...

Se înserase, ferestrele luminate, fumul alb ce se ridica din hornuri și duduitul generatorului făceau să ne tresalte inimile de bucurie. În pofida piedicilor, iată-ne ajunși la „Căpriorul”. Distracția poate să înceapă!

Intrăm în cabană și dăm nas în nas cu nea Tănăsescu, cabanierul. Surprins și bucuros să ne vadă... Nu, n-are cameră liberă, dar oricum noi nu am venit să dormim în noaptea de Revelion. În schimb am vrea să mâncăm ceva cald.

-Imediat, băieți! ne-a asigurat cabanierul.

Ne-am așezat la o masă și am așteptat. Încăperea era ticsită de turiști. Profităm de ocazie să ne tragem sufletul și așteptăm răbdători ciorba fierbinte. Nea Tănăsescu mai trece din când în când și ne asigură că n-a uitat de noi. Imediat va veni și ciorba...

...Întors!

Privim în jur, doar-doar recunoaștem pe cineva, dar n-am văzut nicio mutră cunoscută. Greu de imaginat și totuși, eram printre străini!

Undeva se iscă o ceartă. Înțelegem că lugojenii și timișorenii se ceartă din cauza muzicii. Atmosfera nu e chiar ce ne doream noi... era chiar mai încinsă decât ne-am fi imaginat. Ne trece și foamea, și cheful. Difuzoarele urlă la maxim în ritmurile muzicii populare. Înțelegem că au câștigat lugojenii. Deocamdată, desigur... Îl privesc pe Sandy, el pe mine...

-Îți place?

-Nu. Ție?

-Nici. Ce facem?

-Cât e ceasul?

-Șase. Cred că ajungem.

-Ok. Hai!

Ne-am luat rucsacii în spinare și am ieșit. Un tip care se făcea că schiază pe panta șoselei, urca spre cabană. Peste câteva minute am ajuns la pădure; am virat la stânga, aruncând o ultimă privire spre cabană. Schiorul s-a oprit la intrare și nu-și credea ochilor. În câteva secunde ne-a pierdut din câmpul vizual, dispărând în noapte.

Eram din nou în pădure, de data asta făcând cale înapoi spre Nădrag. După vreo 15 minute de mers ne dăm seama că noaptea toate cărările sunt la fel, dar asta nu era cărarea noastră; facem stânga-împrejur, revenim la lizieră și cu puțină atenție nimerim cărarea cea bună.

Deși noaptea a cuprins muntele, ne orientăm ușor căci luna plină asigură o lumină plăcută care ne ajută să distingem urmele ce le lăsașerăm la urcare. Zgomotul generatorului nu se mai aude de mult, în schimb zgomote ciudate se aud din când în când din adâncul pădurii. Uneori ne trec fiori reci când auzim crengi trosnind în preajma noastră. Asta ne ajută să cocsăm puternic, așa că ajungem în timp record la mășuța unde am luat prânzul. Sărim peste cină, facem joncțiunea cu drumul forestier și ne îndreptăm pașii în viteză spre Nădrag.

Între timp zăpada de pe drum înghețase și trebuia să ne controlăm foarte bine fiecare pas pentru că oricând ne putea fugi drumul de sub picioare. Din fericire ne-am ținut bine echilibrul, iată și primele case... mă uit la ceas, niciodată nu am fost atât de bine în grafic... până în centru mai avem de mers vreo 20 de minute... Locuitorii Nădragului che-fuiau de zor, muzica răsună din toate casele iar nouă nici nu ne păsa dacă era populară sau rock...

După colț e stația de autobuz... chestie de secunde. Dar oare circulă autobuzul în 31 decembrie la ora nouă seara?! Dacă nu circulă?! Mai avem vreun plan „B”?

Am dat colțul și am răsuflat ușurat: autobuzul era în stație. Salut plan „Beeee”! Dar de ce-i motorul oprit, luminile stinse, ușile închise? Planul „B” e din nou în actualitate? Dăm târcoale autobuzului și deodată ușa din față se deschide și șoferul ne întreabă unde mergem. I-am zis că la Lugoj. Am urcat, ușile s-au închis în urma noastră, în schimb motorul a început să mormăie molcom. Peste câteva minute, șoferul ne întreabă:

-Mai vine careva?

-Nu.

-Păi atunci hai să mergem!

Și-am pornit. Poleiul a acoperit șoseaua și roțile fugeau care încotro. Dar șoferul știa să stăpânească cu siguranță măgăoia de autobuz care în seara aceea devenise un fel de taxi, noi fiind singurii pasageri. Până la Lugoj n-a mai urcat nimeni.

Șoferul a fost amabil și ne-a lăsat aproape de gară, așa încât pe la ora 22 aveam deja biletele în buzunar pentru trenul ce urma să plece peste câteva minute spre Timișoara. Trenul sosește la timp și noi urcăm într-un bowagon înghețat bocnă în care eram singurii călători; mișcăm de toate clapetele, roțițele, și alte chestii care ar putea porni instalația de încălzire și în câteva minute simțim cum aerul fierbinte țâșnește din radiatoare. În fine, ne dezecupăm, scoatem potolul pe care l-am cărat peste 100 de kilometri din care vreo 30 pe jos, până la „Căpriorul” și retur.

Destupăm o sticlă de vin care ne dezleagă limba și ne stimulează creativitatea, așa că ne-am asigurat și fondul muzical unui asemenea eveniment! Vinul curgea vesel prin gâtleurile noastre, conservele dispăreau cât ai zice pește, trenul gonea în viteză prin noapte... Ce păcat că eram doar noi doi...

Oful nostru se pare că a fost auzit acolo sus, în Ceruri, și fiind noaptea în care vine Anul Nou, Ăla-De-Sus ne-a făcut pe plac și în câteva clipe vagonul nostru s-a umplut de vreo cinci... nași! Timid și lipsit de speranță, unul dintre ei ne întreabă de bilete. I le-am întins cu mândrie și atunci am văzut cinci mutre dezamăgite. Unul dintre ei chiar a zis: nu vă pare rău de biletele astea?

Fiindcă potol era din belșug, pileală așijderea, i-am pofțit și pe nași la chermeză. La început s-au codit, apoi au chefuit și ei alături de noi, până am ajuns la Timișoara. Cu burțile pline și rucsacii ușurați, ne-am urat „La Mulți Ani” și am luat-o pe jos, fiecare spre casa lui.

Era ora 23:30...

La 23:45 trecusem de Maria;

La 23:55 eram în Bălcescu;

La 23:58 i-am urat mamei „An Nou Fericit”;

Cinci... Patru... Trei... Doi... Unu... Uraaaaaaa! Anul 1977 a sosit!

Să fiți voi sănătoși. Eu dormeam demult!